

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
СНЕЖНОТО МОМИЧЕ

chitanka.info

Надвечер снегът беше мек и нежен. Покривите на къщите блещукаха, капчуците тихо сълзяха. От премреженото око на зимното слънце идеха топли лъчи. Те се промъкваха между чистите оснежени вишнови клончета и къпеха шарената възглавничка на прозореца. Върху възглавничката дремеше черната затлъстяла котка и броеше врабчетата, накацали пред керемидената клопка, поставена на плета. В затоплената стая мирно стояха две дечица: Петърчо и Марийка. Петърчо шареше пода с тебешир, а Марийка нижеше герданче от сини мънистени зърна.

— Како — обърна се Петърчо към момичето, — искаш ли да излезем на снега?

— Искам — отвърна Марийка, — ама хайде по-напред да попитаме баба може ли.

Отидоха в кухнята. Баба им режеше лук край огъня. Двете дечица се изправиха до гърба ѝ, почнаха да се молят.

— Излезте, врабчета, гушнете се в снега, ама хубаво се облечете и като ви помръзнат ръцете, бърже да дойдете и да ги напечете на огъня — рече баба им.

Марийка нахлузи кожухчето си облече Петърча, даде му ръкавиците и загърна шията му с вълнен шал. Изскочиха навън. Най-напред направиха снежни топки, почнаха да замерят врабчетата и малките топчести пилета отлетяха над градината зад заснежените върхари...

— Ох, че мек сняг! — викаше Марийка, затънала до колене под вишната.

— Како, искаш ли? — попита Петърчо.

— Какво?

— Да направим едно снежно човече.

— Хайде! — плесна ръце Марийка.

Заловиха се на работа. Почнаха да гребат и да трупат сняг. За половин час направиха едно хубаво снежно момиченце. Сложиха му косица от бяла вълна, за да бъде русо, закрепиха му под челото две сини мънистени зърна и снежното момиченце срамежливо погледна надолу. Петърчо се завтече в къщи, донесе едно вехто шалче, надупчено от молците, и загърна шията на бялото човече. Снегът стана пръхкав. Някъде закукуригаха петли. Изляяха кучета. Зимната вечер трепна над селото. Баба Пена се подаде на вратата и повика внучетата

си. Те влязоха със зачервени носове и с посинели ръце. Наведоха се над златната жарва под камината, ала щом нагряха ръцете си, пръстчетата им пламнаха от болка. Влязоха в стаята. Изправиха се до прозореца и се загледаха, навън. Духаше вечерен зимен вятър и люлееше клоните над снежното момиче. То сякаш потъваше надолу в дълбокия сняг и се клатеше напред-назад. Ето че край него мина едно едро черно куче и почна да го души. Петърчо и Марийка скочиха: това е тяхното куче. Дошло си е заедно с колата от пазар. Излязоха да видят какво е донесъл баща им. Прибра се и майка им от съседите. Седнаха да вечерят. На софрата бащата започна да разказва:

— Задухал е един вятър откъм Балкана, реже и бръсне. Нощес ще вие фъртуна. Който замръкне навън, жив няма да остане.

Подир вечеря всички се прибраха в топлата стая. Бащата дълго чете един вестник и както четеше, вестникът падна от ръцете му. Уморен и намръзнал, той легна и завчас заспа. Майката зави децата си хубавичко и угаси лампата. Леглото на Петърча и Марийка беше тъкмо до прозореца. Когато в стаята стана тъмно, двете деца си подадоха главите, впиха очи навън и почнаха да търсят снежното момиче.

— Петьо, видиш ли го? — прошепна Марийка.

— Няма го, какичко, къде ли е?

— Там е, под вишната, аз го виждам.

— Ами то дали мръзне сега?

— Мръзне, горкото!

Дълго стояха опулени и мълчаха. Зимният вятър свиреше жаловито като майка на гробище.

— Како — попита Петърчо, — онуй момиче, нашето, дали ще умре от студ?

— Ще умре, милото, не чу ли какво рече татко, когато вечеряхме.

— Хайде тогава да го приберем на топло!

— Вие какво току шепнете? Защо не спите? — обади се майка им в тъмнината.

— Добре, мамо — отвърна Петърчо.

— Почакай още малко, да заспи и мама. Тогава ще приберем нашето човече — проговори Марийка на Петърчовото ухо.

Млъкнаха. Когато майка им притихна в леглото, те станаха безшумно, наметнаха си дрешките и излязоха навън. Брулна ги леденият вятър. Едвам напипаха в тъмнината снежното момиче.

Обхванаха го с ръце, откъртиха го от снега и внимателно го вмъкнаха в къщи. Сложиха го под камината. Постлаха му меко, положиха го в леглото, завиха го с едно одеяло и успокоени легнаха да спят.

На заранта, като станаха, първата им работа беше да събудят снежното момиче. Завтекоха се към огнището и що да видят: под одеялото наместо синеокото снежно човече имаше само една локва бистра вода!

Разказаха на баба си. Баба им прихна да се смее, а те горчиво заплакаха за стопеното синеоко момиче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.